

- 1923 Emiratul Transiordaniei a fost recunoscut drept stat național, pregătindu-se pentru independență.
- 1923 Sultanul Ibn Adwan a demarat revolta împotriva emirului Abdullah și a britanicilor. El a exercitat presiuni asupra emirului pentru a rezolva nemulțumiri grave ale populației, din domeniul fiscal, fiind vorba în special despre colectarea unor impozite retroactive până în anul 1918. Către sfârșitul anului, sultanul a avansat către Amman; trupele conducerii statului, în frunte cu Peake, au învins forțele lui Adwan după o luptă încrâncenată.
- 1925–1927 Emirul Abdullah oferă refugiu druzilor ce au fugit din Siria dominată de francezi, în urma unei revolte locale.
- 1926 Sătenii din Wadi Musa s-au ridicat împotriva guvernării și au refuzat să plătească impozitele retroactive. Rebeliunea lor a fost înăbușită de forțele guvernamentale.
- 1928 Transiordania a semnat un tratat cu Marea Britanie, prin care primea o mai mare independență.
- 1946 Un nou tratat anglo-transiordanian a oferit Iordaniei independența formală.
- 1952 Hussein i-a urmat tatălui său, regele Talal, la conducerea țării.
- 1953 Hussein a fost încoronat rege al Iordaniei.
- 1956 Comandantul britanic al Legiunii Arabe, locotenent-generalul Sir John Bagot Glubb, a fost eliberat din funcție. Regatul Hașemit al Iordaniei a dobândit independența totală.

Povestașul

In numele lui Allah Binefăcătorul, Milostivul: „Să nu confundați adevărul cu minciuna, nici cu bună știință să nu ascundeți adevărul.”

Prea măreții mei stăpâni, rugați-vă pentru profetul nostru Mohamed, al cărui suflet este precum luna, și pentru companionii săi cei drepecți. În seara aceasta, prima din Ramadan, luna postului și a rugăciunii, am să vă istorisesc o poveste teribilă. În timpul lunii Ramadanului, Mărețul Rege Allah a dezvăluit Coranul, cartea ce îndrumă omenirea prin pădurea binelui și a răului. Dar eu, Sami al-Adjnabi, cel mai priceput povestaș din întreaga Arabie și cel mai bătrân călător din Levant, am să vă dezvălui povestea Mahăi, am să vă arăt secrete ale trecutului și ale prezentului, am să vă fac să tremurați de groază și să doriți să aflați tot mai mult. Rugați-vă pentru mila și iertarea lui Allah și implorați izbăvirea.

De fapt, poate că cea care ar trebui să vă spună povestea este măgărița mea, Aziza? Ce crezi, Aziza? Ai să le vorbești tu

oamenilor acestora, pentru ca unul dintre soldații jinn¹, unul dintre strigoii cu puteri stranii, despre care se spune că se supuneau poruncilor stăpânului nostru Solomon, să îți interpreteze răgetul și să ne arate cum ești înțeleasă greșit de urechile muritorilor — urechi ce pot asculta doar prostii? Doamnelor și domnilor, după cum vedeți, companioana mea Aziza scutură din cap, își flutură coada și lovește din copite. Cât de înțeleaptă ești, Aziza. Nu vrei să istorisești povestea blestemată. Să încercăm atunci, generoșii mei stăpâni, să-l convingem pe Maymoon, maimuța, dragostea mea nesfârșită, să vă spună povestea femeii blestemate care transformă în bazalt tot ce atinge. Piatră neagră! Allah, îngerii Lui, trâmbișele Lui și iadul Lui insașiabil transformă tot ce atinge Maha în gunoi. Maymoon scutură din fusta-i de pai și din cerceii aurii.

Lovește-ți tamburina de șold.

Maymoon, dulce Maymoon,
Du-ne pân' la lună,
Scutură-ți tot trupul,
Vom pieri-n curând.

Oamenii spun că Allah l-a transformat pe prietenul meu Maymoon în maimuță atunci când s-a șters la fund cu o bucată de pâine. Dar dacă o va face din nou? Va fi transformat într-un muritor păcătos, ca noi? Ha, ha, ha. He, he, he. Fie ca Allah să ne șteargă toate păcatele și să ne ofere iertarea Lui.

Maha îi era numele. O căprioară ce cutreiera deșerturile Arabiei de când Eva, plămădită din coasta strămbă a lui Adam, a fost alungată din rai. Maha. O femeie fermecătoare

¹ Jinn, făptură supranaturală din mitologia arabă (n. tr.).

care provoca și se lăsa cucerită. Unii spun că Maha era pioasă și pură precum Rabia al-Adawiyya, mama sufismului¹ și cântăreața aleasă de Allah.

Supunerea, lumina,
Și tânăra hurie².
Este timpul ca sufletul străinului
Să ajungă în lăcașul său.

Eu spun că Maha era o scorpie care devora carnea sfâșiată a muritorilor, de la răsărit până la apus. Era asemenea unei săbii ascuțite înfiptă în șalele dușmanilor arabilor: tătarii, cruciații și romanii.

Sufletul Mahăi era o lampă ce se hrănea cu uleiul strălucitor al unui măslin, ce nu era nici din est și nici din vest. Lumină asupra focului, parcă așa se spune. Sufletul ei pururi tulburat bântuie deșertul de ani mulți ce au trecut, și îl va bântui și în anii mulți ce vor veni. Cei care știu despre ce vorbesc vor spune că Maha s-a născut când prima copilă a fost îngropată de vie de tribul Bani-Quraish. Când tribul a aflat că se născuse o fiică, nu un fiu, oamenii s-au înnegrit la față de supărare. Chiar în clipa în care lacrimile lui Adam curătau trupul fetei pe care o îngropa de vie, aripile sufletului Mahăi se agitară, fluturară și începură să plutească deasupra orizontului sumbru al Arabiei. Acea primă fetiță, ucisă în păcat, a fost cea care a pornit lupta sângeroasă dintre bărbați și femei. Plânsetul ei răsună în sufletul fiecărei femei, cerând răzbunare. De aceea nici un bărbat nu se poate

¹ Sufism, dimensiunea mistică a Islamului (n. tr.).

² Hurie, ființă ideală descrisă de Islam ca fiind cu totul și cu totul pură (n. tr.).

încrede în soția sa, nici un stăpân nu poate avea încredere în amanta sa.

Cu doi ani înainte ca Maha să fie concepută, mama ei, Maliha, i-a vrăjit tatăl pe când acesta străbătea ținutul arid. Mama, căreia îi curgea sânge de țigancă prin vene, l-a sedus pe Șeic Nimer din tribul Bani-Qasim. El o văzu pentru prima oară pe Maliha dansând în jurul focului într-unul dintre orașele călătore ale țiganilor.

Într-o zi, i-am luat pe măgărița Aziza și pe maimuța Maymoon și-am pornit spre așezământul tribului Bani-Qasim. Aleseseră să se stabilească în ținutul lui Lot. Trib cu soarta nefericită, așezat într-o vale blestemată ce odinioară, în istoria noastră glorioasă, fusese botezată de un rege ismailit inspirat de spirit, Iordania. Dincolo de un povârniș abrupt de bazalt spart — Aziza mai mult aluneca acolo decât mergea — se întindea o vale acoperită de un nisip nehotărât: încerca să fie roșu, dar rămânea galben și lipsit de speranță. În timp ce mă îndreptam spre sat, am observat că întinderile fremătau de tineri soldați englezi. Sosiseră pentru prima oară în vale în Anul Domnului 1921. Prietenul meu, călătorul englez, care cercetase fiecare piatră din munții lor, măsurase ținutul și apoi notase totul, îi spunea „Mandatul”. Mașinile și tancurile lor răsuflau fum negru în aerul senin. Am salutat din mers figurile, cojite, ale celor din Mandat și mi-am continuat drumul. Mandat, ne-Mandat, nu-mi păsa. Eram pe jumătate arab și aveam o sete neostoită de a afla povești. Destinația mea era satul Mahăi, femeia ale cărei gene erau ascuțite precum săgețile.

L-am găsit: satul Hamia. Petice verzi și maronii, monotone, răspândite la linia orizontului. Plantațiile de citrice formau o centură de vegetație în jurul taliei sale. Casele erau construite din pământ și paie, ușile le erau modelate cu mâna, unele pătrate, altele rotunde. Bălegarul era la fel de

des întâlnit ca și păduchii pe ulițele înguste ale așezării. Copiii despuiați se jucau pe străzile ce semănau cu niște grajduri, fără să le pese de duhoare și de mizerie. Tinerii bărbați încercau să arate cât de activi și de curajoși erau, mai ales dacă aveau norocul să găsească vreun spectator. Făceau orice ca să distreze străinii, înainte de a le fi aflat chiar și numele. Aziza mea răgi tare și lovi din copite, protestând împotriva demonstrațiilor glorioase, dar naive, ale puterii lor. Arabii din Hamia, care nu aveau demnitate, erau născuți în ținutul acela sărat, prins între Marea Moartă și râul Iordan. Trăiau acolo, numărând gândacii înaripați, mureau tot acolo și erau astfel condamnați la uitare. Și cine sunt eu? Sami al-Adjnabi. Cine sunt eu?

Eu sunt povestașul,
Cufărul mi-e plin cu povești.
Da, țesătorul.
Țes și tot țes zile întregi.

Stăpânii mei onorați, am văzut-o. Da, am văzut-o pe Maha. Îngenunchea pe țărâna gospodăriei sale, era precum o lună perfectă, era înaltă și bine făcută, era asemenea primei femei, era... Ochii îi erau strălucitori, ca și cei ai primei fete îngropate de Adam înainte ca Eva să-i fi născut pe Cain și Abel.

Oamenii arătau spre ea. Nu se puteau hotărî dacă umbra bine ascunsă în spatele șirurilor de portocali era Maha sau Maliha, mama ei, într-atât îi semăna. Frunzele şușoteau. Ascultați, ascultați, Maha își spunea povestea pietrelor din Valea Iordanului. Nu eram sigur dacă săpa brazde sau dacă plivea buruienile, dacă avea pielea măslinie sau albă ca laptele; cu toate acestea, eram sigur că era frumoasă precum răsăritul proaspăt din Wadi Rum. Când lumina palidă se